

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. S.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2020 č. j. x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 25/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce v žalobě namítal, že je toho názoru, že z ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) vyplývá povinnost správního orgánu vypořádat se s každým vyjádřením účastníka řízení, neboť opomenutí této povinnosti vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Jeho tvrzení, že se obává blížící se zimy, pročež by rád setrval na území České republiky do oteplení a dále, že zde pobývá jeho nezletilá dcera,

nebylo dle jeho názoru nijak vypořádáno. Byl si vědom toho, že se jedná o poněkud netypickou azylovou argumentaci, která nenasvědčuje tomu, že by měl být jakkoliv pronásledován, avšak dle jeho názoru má určitý humanitární přesah, a to minimálně ve vztahu k osobnímu a rodinnému životu, se kterým se však napadené rozhodnutí nijak nevypořádává, což ho činí nepřezkoumatelným.

3. Žalovaný ve svém vyjádření označil žalobní námitky za nedůvodné, v podrobnostech odkázal na písemnosti založené ve správním spise a napadené rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce ani žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 9. 2020, údaje k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 7. 10. 2020, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 10. 2020, informace OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020, informace OAMP – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-654/ZA-ZA17-ZA21-2020 ze dne 3. 11. 2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 29. 9. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. K této žádosti poskytl dne 7. 10. 2020 údaje. Sdělil, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a vyznává pravoslavné křesťanství. Na území České republiky má dceru jménem x, nar. x, která má v České republice povolený pobyt. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že mu v České republice skončil pobyt, na Ukrajině nemá žádné bydlení ani práci a vzhledem k blížící se zimě by v České republice potřeboval zůstat alespoň do léta.
8. Při pohovoru dne 7. 10. 2020 sdělil, že poprvé přijel do České republiky v roce 2014 za prací. Pracoval pro firmu, která rozebírala auta VAZ na náhradní díly. Následně pracoval pro firmu Stavma jako tesař, pracovní povolení mu skončilo kvůli neúspěšnému pokusu o změnu zaměstnavatele. O mezinárodní ochranu žádá, protože byl informován o tom, že jeho další pobyt na území by byl nelegální. Na Ukrajinu se nemůže vrátit, protože tam není práce a v České republice má malé dítě, o které se chce starat, žádostí si tedy chce legalizovat pobyt. Na Ukrajině žije jeho matka a děti jeho bratra.
9. Žalovaný si také obstaral informace o Ukrajině, konkrétně informaci OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu a informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102763-6/2021-LPTP ze dne 22. 2. 2021. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 11. 2020 č. j. OAM-654/ZA-ZA17-ZA21-2020 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
12. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
14. Dle soudu si jistě lze představit podrobnější vypořádání s uplatněnými azylovými důvody, způsob zvolený žalovaným však v daném případě nezpůsobuje nutnost zrušení jeho rozhodnutí. Postup žalovaného odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností reagovat na každý uplatněný dílčí argument a ten obsáhle vyvrátit; úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43), což žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil.
15. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán shrnul oba žalobcem uvedené důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu jako snahu o legalizaci pobytu na území, což je ve shodě s tvrzeními, které žalobce uvedl během pohovoru dne 7. 10. 2020. Následně se pak zcela přezkoumatelně vypořádal s otázkou legalizace pobytu prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud také odkazuje na znění ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu, ve kterém je explicitně řečeno, že *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.* To, že se žalovaný podrobněji nezbyl důvody pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, je tedy zcela v souladu se zákonem.
16. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden pouze snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal, až v situaci, kdy přišel o pobytové oprávnění. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: *„Důvodem, pro který stěžovatel požádal o*

mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.“

17. Ve svém usnesení ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, Nejvyšší správní soud uvedl, že „stěžovatelkou tvrzené skutečnosti (zejména její psychické obtíže a existence rodinných vazeb v České republice) pro ni mohou být významné a soud je nechce zlehčovat. Přesto v nyní projednávaném případě nejsou relevantní právě proto, že žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta, neboť přichází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Je proto třeba, aby stěžovatelka legalizovala svůj pobyt na území České republiky na základě některého z pobytových oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.“ (důraz přidán). Tato situace je obdobná situaci žalobce a soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů, které konstantě judikuje Nejvyšší správní soud. Ani v situaci, kdy má cizinec rodinné důvody pro setrvání na území České republiky, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání. Tímto postupem přitom nejsou porušeny mezinárodněprávní závazky České republiky vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, pobyt cizince na území je třeba řešit v režimu zákona o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, kteří pozbyli pobytové oprávnění, jak se stalo žalobci v nyní posuzovaném případě.
18. Blížíci se zimní období, které uvedl žalobce, jako jeden z azylových důvodů, nelze bez bližší konkretizace vlivu na jeho osobu považovat za azylově relevantní důvod. Do roku 2014, kdy poprvé přicestoval do České republiky, pobýval žalobce na Ukrajině i v zimním období a v rámci řízení neuvedl, že by v minulosti měl jakékoliv potíže, které by byly spojeny s pobytem na Ukrajině v průběhu zimy. Vzhledem k tomu, že na Ukrajině trvale žije matka žalobce, tak by v případě návratu mohl bydlet s ní ve společné domácnosti alespoň do doby, než si legalizuje svůj pobyt na území České republiky na základě některého z pobytových oprávnění dle zákona o pobytu cizinců nebo si zajistí vlastní ubytování na Ukrajině.
19. Nejvyšší správní soud též setrvale judikuje, že vnitrostátní ozbrojený konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by – s ohledem na svoji intenzitu – každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. března 2015 č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. dubna 2015 č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. června 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 7. srpna 2018 č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). V takovém případě by bylo třeba, aby žadatel o mezinárodní ochranu prokázal dostatečnou míru individualizace ve vztahu k hrozbě vážné újmy, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl

vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. března 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS). To se žalobci nepodařilo a přesto, že si je soud vědom složité bezpečnostní situace na Ukrajině, nemůže přehlédnout, že vnitřní konflikt se zde geograficky ustálil ve východní části země – Doněcká a Luhanská oblast, zatímco žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která leží v západní části země, pod kontrolou ústřední vlády, jíž se válečný konflikt netýká (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016 č. j. 9 Azs 27/2016 - 37).

20. S ohledem na to, že konflikt na Ukrajině je dlouhodobě lokalizován ve východní části země, žadatelům o mezinárodní ochranu z jiných částí obvykle nehrozí vystavení vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity a nejsou u nich splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany (srov. např. usnesení NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, či ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). V této souvislosti je prejudikována i tzv. možnost vnitřní ochrany, resp. možnost vnitřního přesídlení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS). Žalobce přitom neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl vázán na jedno místo, je v produktivním věku a jeho ekonomická situace tak bude na celém území Ukrajiny obdobná. Možnost vnitřního přesídlení do oblasti nezasažené výjimečným stavem v případě žalobce nešla ani nelze vyloučit.
21. Městský soud se z výše uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
22. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2021

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně